פרכין כלצ :

ורב אלפם כתובות פיי

שימה מקובצת

ה) קם ל.ותימה דמשמע

המשבר מחזקינן הולד בחי ובארלות תנן דוקא

בחי ובאההות תנן הוקא
בו ויל דהכי מיירי
נמ כיצא ראשו אין נוגעין
מחללין עליו את השבת.
מוס"ל (אא"ה ע" לעיל
בד"ה ישבה על המשבר
בס"ש בתוס" הרא"ש
בד"ה ישבה על המשבר

עכיה): כ] באומרת .

עי' תשובת הרשב"א סי' ש"ל : ג] זו סיתתה אוסרתה

בר

עם א מיי פיב מהל ' דווקת פחות מסלע אלה אפי' נתן כל הערך חוץ מסלע החד הצורה. לכריות לשערן והוא פיאה נכרית): פיאה. (א) קליעה: "מת אסור דיז שייך למשם שבת הלייה משיש מגלגלון עליו את הכל לא): הרוך אל יד הגידר. לכריות לשערן והוא פיאה נכרית): פיאה משיש מגלגלו עליו את הכל לא] יד הגידר ולא יד הגידר. לכריות לשער שם מרים וגמר שם שם מעגלה ערופה במסכת דים פשעה אייה שי שבע סעי' ג: ואם תאמר מה לי לרבויי נידר דאילעריך קרא למעוטי וי"ל כיון בסנאה. דכתיב וחמת שם מרים וגמר שם שם מעגלה ערופה במסכת פבמי שיי פיד מהלי אנו באין מעמידין (דף כמ:): בפיאה במיך פראה מעמידין (דף כמ:): בפיאה תורה אור ע"ז באין מעמידין (דף כמ:): בפיאס נכרים. לאו שערה ממש קאמר אלא

ביק קשורה לשערה [דרגילות היו נשים יומא פג.

שהיתה לה פיאה משיער אשה אחרת

כששערן מועט לקשור שיער נשים

נכריות לשערן והוא פיאה נכרית]

ואמרה תנו אותה לבתי וקמ"ל מתני"

דאע"ג דקשורה לה כיון דאמרה תנו

גליא דעתה דלא ניחא לה דתיהוי

מחיים דמיה : שער נשים נדקניות .

ואמר רבא התם שון בחלק (דף קיב)

פיאה נכרית שקשרה הלדקת לשערה

קא מיבעיא ליה אי כגופה היא וניטול

יו] אי כממונה וקי"ל (שם) לדיקים

מהכא דגופה הוא דטעמא דאמרה

דמוקמיכן למתניתין בפיאה נכרית

והא דומיא דבהמה קחני וכו' : 166

מיר נחמן. לעולם שערה ממש ודקשיא

לך איסורי הנאה נינהו ל"ק דשיער

המת לא מיתסר בהנאה דלא דמי

לשיער בהמה שנהרגה דחשה מיתתה

אוסרתה ושיער לאו בר מיתה הוא

שאין עשוי להשתנות אבל בהמה גמר

דינה אוסרתה כדאמר בפסחים בפ'

כל שעה (דף כב:) ממשמע שנאמר

סקל יסקל השור איני יודע שהוא

נבילה ואסורה באכילה ומה ת"ל לא

יאכל את בשרו מגיד שאם שחטו

לאחר גמר דינו אסור ואין לי אלא

באכילה בהכאה מנין כו' והילכך כל דמחובר בה בשעת גמר דין מיתסר

נכרית: מסה . ולא אמרה תנו אין

טתנין כו' : פשיעה . דמש"ה חין

נותנין שהמת אסור בהנאה אלא

ודתי ה"ק שטיי המת כגון פיתה

עלה דלאו בשערה ממש קא מיירי:

בהמה שנהרגה אסורה בהנאה .

: אפי׳ שערה

הדרן עלך הכל מעריכין

(ח) רש"י ד"ה נדי בשערה וכו' נכרית נדי כגופה לאיתסורי שו) בהדיה וכנטולה (א) רש" קלועה הסיד ואחיב: -איסורי הנאה דמה יבי של עיר הנדחת שלא הודחו עמה מהו : סהמסס

שבתוכה יולאין ממנה ערומים וכל ממונס נשרף דכתיב ואת כל שללה [בשנהדרין קיב.אימה: תקבוך ונו' אלמא מספקא ליה אי ע׳ בשאלתות כגופה אי לאו כגופה ותיפשוט ליה

מהכח דגופה הוח דטעמה דחמרה [פיי יחד ועיין נתי תט כו' : קשיא ליה לר"ג . הא המהדרין קיב.]

- -

גליון הש"כ במ' זו מיתחה חוסרה: ע' ביק דף י עיח כה : ד"ה שהשור :

רבינו גרשיב מחתך בבשר היא כלומר כיון דמתה –

(לן) בה משום חבור [בהמה שנתרגה אכים מ דמוקים לה בדאמרה תנו ובפיאה ברנאה. כדתרצינן פבר השור נקי: איבר הנאה נינחו מת. דרה שם שם מענלה עריפי בפאה נכרית . שער ד אשה אחרת שלא ... מחוברת לשערה ואיה נכרית אסורין בהנאה ולהכי קתני שער שתר ברגאה. להאי מפני מסום דקא בעי לגלויי של עיר הנדחת דאבי תתם צדיקים שבתיני נופן פלס ומסונם אני רבא בפאה נכי -קא מיבעיא ליה אי --כממון ולא נופה די או דילמא כיון דמדנד ליה הוי כנופה . ודי מיבעיא ליה [הפאה] בסיכר מעמא דאמרה תני

מה התם נופה . דביבי אין לה פאה נכרי אף הכא באשה בשני דנופה קא מיירי י־ בפאה נכרית: אר

הוי כמופרש מסנד

נתן

מתחך בבשר הוא אמר רבה לא נצרכה להביא סכין דרך רשות הרבים ומאי קמשמע לן דמספיקא מחללינן שבתא *תנינא "מי שנפלה עליו מפולת ספק הוא שם ספק אינו שם ספק חי ספק מת ספק כגעני ספק ישראל מפקחין עליו את הגל מהו דתימא התם הוא דהוה ליה חוקה דתיותא אבל הכא דלא הוה ליה חזקה דחיותא מעיקרא אימא לא קמ"ל או: האשה שנהרגה וכו': ואמאי איסורי הנאהנינהו אמר רב באומרת כן יתנו שערי לבתי אילו אמרה תנו ידי לבתי מי יהבינן לה אמר רב בפאה נכרית מעמא דאמרה תנו הא לא אמרה תנו גופה הוא ומיתסר והא מיבעיא ליה לר' יוסי בר' חנינא דבעי *ר׳ יוםי בר׳ חנינא שער נשים צדקניות מהו ואמר רבא בפאה נכרית *(לא) קמיבעיא ליה כי קמיבעיא ליה לר' יוסי בר' חנינא דתלי *בסיכתא הכא דמחבר בה מעמא דאמרה תנו הא לא אמרה תנו גופה הוא

ומיתסר: קשיא ליה לרב נחמן בר יצחק והא

דומיא דבהמה קתני מה התם גופיה אף ה"נ

גופיה אלא א"ר נחמן יו "זו מיתתה אוסרתה

ווו לו גמר דינה אוסרתה תני לוי כוותיה דרב תני לוי כוותיה דר"ג בר יצחק תני לוי כוותיה דרב האשה שיוצאה ליהרג ואמרה תנו שערי לבתי נותנין 🕫 מתה אין נותנין מפני שהמת אסור בהנאה פשימא אלא שנויי המת אסור בהנאה תניא כוותיה דרב נחמן בר יצחק האשה שמתה נהנין בשערה בהמה שנהרגה אסורה בהנאה ומה הפרש בין זהלזה זו מיתתה אוסרתה וזו גמר דינה אוסרתה:

הדרן עלך הכל מעריכין

אין וו אינערכין פחות מסלע ולאיתר על חמשים סלע כיצד נתן סלע והעשר ב אינו נותן כלום פרות מסלע והעשיר נותן חמשים סלע היו ז בידיו ב תים: ז עם דינה: אימרת: מנאן משמע הלא נפרה דאמר מור \$חמש סלעים ר"מ אומר אינו נותן אלא אחת וחכמים אומרים נותן את כולן המקל מותר לחרוש נו"אין מן נערכין פחות מסלע ולא יתר על חמשים סלע: גבו" אין גערכין פחות אפילו לאחר נפר דינו: אין מן נערכין פחות מסלע ולא יתר על חמשים סלע: גבו" אין גערכין פחות קרם בחדה : סני לוי כווסיה דרב . ואינו אמו אלא לשתומן מסלע מגלן דכתיב "וכל ערכך יהיה בשקל הקדש "כל ערכין שאתה מעריך ולהנות מסנו לאחר מיתה" בא בריבור מייבור בייבור בייב ימיתה" לא יהו פרותין משקל ולא יתר על חמשים סלעים דכתיב חמשים: היו ע) בידי דינו אוסרתו אפ" מחיים חמשה כו' : מ"מ דר"מ כתיב חמשים וכתיב שקל או חמשים או שקל ורבנן ומשפע דהלכה כרב ולא יד הנידר הוא דאתא ורבגן לאו ממילא שמעת מינה דהיכא דידו משגת שקול מיניה א"ר ארא בר אהבה היו יה בידיו המש סלעים ואמר ערכי עלי ודור ואמר ערכי עלי ים ונתן ארבע לשניה ואחר ים לראשונה יצא ידי שתיהן מ"ם *) ב"ח מאוחר שקדם וגבה מה שגבה גבה בעידנא דיהיב לשניה משעבד לראשונה יו בעידנא דיהיב לראשונה תו לית ליה

נתן *) [כתובות ל. לד. כ"ק לד.] ירן יהן ")נערכין פחום מסלע. שאפי' טני ים) הגדור בהשג יד לא יתן פחות מסלע: ולאיוחר על חמשים.דזהו גדול שבערכין הכחובין בפרשה: אי מחובר לה. לא הי מיבעיא לה דרי מיבעיא לה דרי בכחים שערכו חמשים והיה עני ונתן סלע לערכו דעני נידון בהשג יד והעשיר פטור: נוסן חמשים. דבנתינה קמייתא לא ילא ידי בנשה ופלם כי בי ערכו ועדיין ערכו עליו ועני המעריך את עלמו והעשיר קודם נחינה נותן ערך עשיר כדילפינן לקמן בפ' השג יד (דף יד:): היו בידיו חמש סלעים עני בן עשרים שהעריך עלמו והיה לו ה' סלעים: בכן הפוא לכל ערכין שאחה מעריך הוא דאהה. שאפי שני שבעניים לא יתן פחות ומיהו היכא . דאית ליה טפי יהיב דכתיב על פי אשר תשיג : יד הנודר ולא יד הנידר . שעני שהעריך את העשיר טתן ערך עני : לאו ממילא שמעינן מינה כו' בהתקופפני שהא בנופה. דור יכים של הרכי אתא ולא יד הנידר מיהו על פי אשר השיג כתיב וממילא שמעת דהיכא דידו משגת שקול מיניה: ונסן ד' לשניה. על פי כהן בערכן פהית. את ג' ילא ידי שניהן ואפי לרבנן הואיל ויהב לשניה ברישא: מה שגבה גבה . והילכך כי יהיב לראשונה כל מה דאית ליה יהיב לה ולשניה ליכא נפחק: ז] חיי בירי ילא ידי שניהן ואפי לרבנן הואיל ויהב לשניה ברישא: מה שגבה גבה . והילכך כי יהיב לראשונה כל מה דאית ליה הוא דיהה לשניה מששום דבמידנא דיהה לשניה משמעה לה לראשונה דהא אפילו מאי דיהיב לה לאו דידה הוא אותר למחול לא יהב כולהו המש משום דבמידנא דיהה לשניה משמעהד לה לראשונה דהא אפילו מאי דיהיב לה לאו דידה הוא אותר

בפחק: למימר אמאי לא יהב כולהו חמש משום דבשידנא דיהב לשניה משתעבד לה לראשונה דהא אפינו מאי דיהיב לה לאו דידה הוא :

הסיש אות י' נפהק: (מנימנר תוקון עו י- החש אות י' נפהק: עם פחת ") ל"ל בטרכין. ל"ק או בערכין פחת ") ל"ל בטרכין. ל"ק אות ג' נפחק: עם היו ") ל"ל בטרכין. ל"ק אות ג' נפחק: עם היו בידו הפשה אות י' נפחק: עם אות ג' נפחק: עם היא אהל היבא: יה! אות ג' נפחק: עם היא אהל היה אהל "ל על המשפחת בפוף המסבה: עם לראשונה מ"א הך הרא: יה! על און בערכין: עם עני הגידן אות ר'נפחק: כ! און בערכין פדות ב"ל הבל ג' דינרין ולא הספיק ליהן דינר האחד עד ל"ל ותנן הספור היו בידו שלשים מלעים ונהן פחק כ"ם ולא שהעשיר מגלגלין עליו את הכל שאלו מתחילה נתנו היה פפור היו בידו שלשים מלעים ונהן פחק כ"ם ולא הספיק ליהן האחד עד שהעשיר מגלגלין עליו את הכל "שון הרא"ש ו"ל בבת בבת הפוי ל"ל בערה הם מלע"ן. היו בידו המש מלעו. בבת שהל מה הם בידו המש מלעו. היו אחר ני מחקים של היו של המור של היי בידו המשמח היי בידו המשמח היי מחקים היי של המור בידו המשחח היי מחקים ה

כל כא שיי כים מושים דכתיב קרא (חמשים) (ויקרא כו) יודה סימן במט שט" ב: וכל ערכך יהיה בשקל הקדש דלא יהא א ג מיי פ'צ מסלי ערך פחות משקל ואשכחן ערך מיי שם סנרת חמשים ס"ד דהחי טעמה משום השג יד ידעיכן מסברא ואזליכן בחר הנידר קמ"ל קרא דאשר תשיג יד העודר דלא אוליכן בחר העידר: בעידנא דיהיב לרחשון לית ליה . תיתה דבעידנה דנדר לראשון היה לו ה' סלעים ואיך

מפטר כשנתן להם אחת התנן פרק השנ יד (לקמן דף יו:) היה עשיר פי׳ על בשעת הנדר והעני כשבא לפרוע לכהן או עני כשנדר ולא נתן כלום והעשיר טתן ערך עשיר ואומר רביט דהך דלקמן דוקא שהעריכו הכהן בעודו עשיר ולכך כשהעני שוב נותן ערך עשיר אבל אם נדר כשמוא עשיר ולא הוערך והעני נותן ערך עני ובשמעתין הכי הוא נתן ד' לשניה שהכהן העריכו תחילה על השניה וחזר והעריכו על הראשון ושיער סיתתה אינו ונתן על פיו אחד על הראשון ולכך איסרתו דלאו בר סיתה עתידה נפטר ממנה דלא הוערך עליה בעוד

שהיו בידו החמש סלעים:

היא ראין עתידה להטתנות ומהאי פעמא ניחא מה שמקשים כב"ק אמאי איצמריך שור ולא אדם למעומי אדם

שלו לאפוקי אדם שאין המת שלו שהרי המת אסור בהנאה דנסרי ומהאי מעמא ממעים

שור פסולי המוקרשים שנפל לבור דפסור ולפי ניחא כיון דשערו מותר המי שפיר המת שלו. תוס': ד] גמר דינה

בתום' כנהורין דף פ:

אמרה ראי אמרה מה לי מתה ומה לי יוצא ליהרג וה'ה דהם ל או כולה בפיתה או כולה ביוצא ליהרג תום': פשימא אלא שנויי המה כו' . גליון והקשה הר'ר אלתנן הא איצסריך

לאשמועינן דשער הכת אסור ברגאה כנוף המת לאפוקי מדרב נחמן ויל דאי לא אתא לאשמועיגן אלא הא הו"ללסיתני הכי האומרת